

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Tizennégyezer éhező gyermek*

Forrás: *Szózat*

Bp.
(Hely)

1922 VI 15
(Idő)

(Köt. v. füz.)

Osztályozás

Tárgy

362.7

Hely

Idő

"1922"

Személy

Helyszám

Tizennégyezer éhező gyermek

— *Mentsük meg a Napközi Otthonokat a szegény iskolásgyermek számára!* —

Az amerikai segítőbizottság befejezte munkáját. Ennek a nagyméretű és kitünően szervezett jótékonyági akciónak folszámolása alkalmával csupán a főváros területén közel tizennégyezer szegény iskolásgyermek ellátása szakadt vissza a magyar társadalom gondozásába. Ennyi gyermeknek juttatott havonként ennivalót az amerikai bizottság, de mellettük rengeteg azoknak a szegényeknek a száma is, akiket ruhával ellátott.

Amióta a bizottság munkája megszűnt, a tizennégyezer kis fiú és kis leány nagy része máris *inséges napokat él*, a többi pedig *néhány nap múlva szintén kénytelen lesz elhagyni* a Napközi Otthonokat, mert nincs többé olyan látható vagy láthatatlan kéz, amely megerítse számukra az asztalt. Lehetetlen, hogy ennek a sok kis emberfióknak, ennek a viharvert, néma verébseregnek a bánatát s az anyák hangos siránkozását egyetlen intésre is meg ne hallja, meg ne érte a társadalom. Nem kellene-e a szemébe nevetnünk annak, aki föllenné, hogy a magyarság, amely már több mint tizennyolc esztendő óta egész Európában majdnem a legmintaszerűbben rendezgeti a maga gyermekvédelmi ügyét, éppen most hagyná cserben önmagát, amikor a gombaszerűen tenyésző nyomor mindenütt egész farkasrajokat nevel az emberiség nyakára. Jól tudjuk, hogy a tömegnyomor igazi orvosszere az egyensúlyozott gazdasági élet s a törvényhozói gondoskodás, de ne felejtjük el, hogy *ma rendkívüli tüneteket kell rendkívüli eszközökkel gyógyítanunk*. Az agyonzsúfolt országban — az antantnak nem éppen legkisebb szegényére — *kicsapott medréből a nyomoruság is* s a hivatalainkat, utcáinkat, kávéházaikat elárasztó hihetetlenül sok kéregető koldus, jobb napokat látott asszonyok és férfiak szinte az orrunk előtt kongatják a vészharangot.

A konyorulatesseg ma nálunk nem egyéni érzésnek vagy nevelésnek a dolga többé, hanem *önvédelem*, keserves irtása az erőszakosan földült és szétzüllesztett élet minden fajtájú férgeinek, amelyek immár a testünk külső felületén nyúzógnak, miután kivétel nélkül valamennyi osztályunk alsó periferiáinak gyökereit alaposan megrágták. Ide milliók kellene s itt csak *olyan kényszeradózás* segít, amelyet a társadalom *önként és céltudatosan ró ki önmagára*, hogy fölöslegessé tegyen minden egyéni akciót. A milliomosnak ezreseket, a közepes módunak százasokat kell nagyobb, vagy kisebb tételekben a *saját épségét védő* adókönyvecskébe bejegyeznie s a törlesztéseket mindenki abban a tudatban végezze el önmaga, hogy maholnap az egész ország magára eszmélő nyilvánossága fogja ellenőrizni és számonkérni, amit adott. Mert erre a célra adnia kell mindenkinek, aki csak egyetlen fokkal is jobb sorsban él, mint a közellátásra szoruló. Ezen a ponton, az életnek és munkának ezen a *közös önvédelmi bázisán* mutathatjuk meg legelső sorban a világnak, hogy *erő és akarat van az országban*, amely kényszerítés nélkül is tud *egyesülni egy közérdekű cél körül* s meg tud birkózni azzal a becstelenséggel is, amelyet ellenségeink rosszindulata zsúfolt reánk a tudatosan előidézett tömegnyomorral. Ne engedjük többé, hogy a mesterségesen tulfeszített légkör — befelé robbanjon.

Az Alföldi Magyar Közművelődési Egyesület magára vállalta, hogy átveszi az amerikai bizottság örökét és tovább gondoskodik a főváros és vidék szegény iskolás gyermekeinek napközi otthonairól. Magunkra vállaltuk, hogy az *egész országra kiterjedő akcióval* megvalósítjuk a mindennél sürgősebb föladatot, azt, hogy a szegény gyermekek *azonnal és hiánytalanul* kapják meg, amit eddig élveztek: az *otthont és az ennivalót*. Mire pedig a tél elkövetkezik, olyan *önműködő gépezetet* akarunk az ország rendelkezésére bo-

csajítani, amely idejében és cselekvésben kintatja föl és látja el minden szükséges holmival a szegény gyermeket, akárhol legyen is föltalálható s akár melyik felekezeti vagy társadalmi réteg vallja is a magáénak.

Erre a célra a főváros szíves készséggel adja rendelkezésünkre egész régi szervezetét, az iskolai termeket, konyhákat, fölszereléseket, amelyek az amerikai bizottság sikeres munkájának is gerincét alkották, csak azzal az olajjal kell nekünk is kenegelnünk ezt a kipróbált régi gépezetet, amelyet az amerikaiak olyan bőségesen hozhattak magukkal: *pénzzel, minél több pénzzel*. Mindaddig tehát, amíg az Alföldi Magyar Közművelődési egyesület saját szerveinek fölhasználásával országsszerte életbelépteti azt a nagyméretű és újszerű organizációt, amelynek méchanizmusa révén az ország minden lakója könnyedén tudja majd és bizonyára szívesen is fogja eljuttatni filléreit a közös cél javára. *a legégetőbb szükségletek fedezése céljából fölkérjük már most a jószívű embereket, elsősorban a gazdagokat és tehetőseket, hogy a napi újságok útján juttassák el hozzánk minél gyorsabban, minél nagyobb adományukat.*

Az adminisztráció egyszerűsége érdekében kérjük, hogy az adakozásnál a sajtót használja föl mindenki, amelynek kitünő munkásai a régi magyar hagyomány szellemében most is első szóra állították az emberbaráti cél rendelkezésére hasábjait és minden adakozást nyomban nyugtáznai is fognak. Kérünk mindenkit, akit valaha anyai csók érintett, adjon és gyűjtsön a Napközi Otthonok

javára, *kérjük ezt a gyermekek nevében, mindnyájunk érdekében, egy jobb élet akarásának első energiakisugárzása gyanánt és a tehetősebbek adjanak mindjárt annyit, hogy már első megmozdulásuk hirdesse: ha a csucsokon élnek is, mindnyájan egytestvérek vagyunk, egyazon boldogtalan anyának üldözött gyermekei, akiktől soha-soha követelni nem kell, amikor egymást segítik.*

Gróf Zichy János elnök. Dr. Ravasz László püspök, társelnök. Dr. Drasche Lázár Alfréd igazgatósági tag.